

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania J. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 lipca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążenia ubezpieczonego kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez organ rentowy.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. S. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G., Ośrodek Zamiejscowy w R. z dnia 23 kwietnia 2014 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w R. z dnia 18 grudnia 2013 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Decyzję oparto na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzającej brak niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową; Sąd pierwszej instancji, na podstawie opinii biegłego specjalisty chorób płuc ustalił, że ubezpieczony z przyczyn pulmonologicznych nie jest niezdolny do

pracy w związku z chorobą zawodową – pylicą płuc, manifestującą się jedynie w obrazie radiologicznym; Sąd Apelacyjny ocenił tę opinię jako logiczną, rzeczową oraz miarodajną i oddalił wniosek ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego pulmonologa, uznawszy, że zgromadzony materiał dowodowy ostatecznie wyjaśnił istotę sporu.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędne zastosowanie art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) do stanu faktycznego sprawy, który nie został dostatecznie wyjaśniony do rozstrzygnięcia, oraz niezastosowanie art. 57 tej ustawy i nieprzyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z choroby zawodowej, mimo że choroba ta uniemożliwia dalszą pracę zawodową. W skardze zarzucono także naruszenie przepisów postępowania - art. 286 w związku z art. 227 i 232 k.p.c. przez odmowę dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego, mimo że wydana w sprawie opinia została w sposób merytoryczny zakwestionowana i budziła wątpliwości.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że Sąd Apelacyjny ustalił - za Sądem pierwszej instancji - że skarżący nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową - pylicą płuc, oraz że wszelkie okoliczności sporne w sprawie zostały dostatecznie wyjaśnione na podstawie opinii biegłego pulmonologa. Zdaniem skarżącego, postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z naruszeniem przepisów o postępowaniu w sprawach cywilnych, które było na tyle istotne, że doprowadziło do nieprawidłowości w ustaleniu stanu faktycznego, a co za tym idzie do zastosowania przepisów prawa materialnego do niedostatecznie wyjaśnionego stanu faktycznego sprawy. W związku z tym skarga kasacyjna - jak stwierdził skarżący - „zmierza także do ujednolicenia orzecznictwa w zakresie dopuszczalności i zasadności zastosowania przepisu art. 286 k.p.c.”.

Organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz - w obu przypadkach - o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na „potrzebę ujednolicenia orzecznictwa w zakresie dopuszczalności i zasadności zastosowania przepisu art. 286 k.p.c.” wymaga odrębnego wykazania takiej przyczyny kasacyjnej. Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do argumentów i zarzutów ujętych w podstawach skargi, te bowiem nie są badane w ramach przedsądu, w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Poza tym nie jest możliwe - czego oczekuje skarżący - „ujednolicenie stosowania art. 286 k.p.c., bowiem żądanie ustnego wyjaśnienia pisemnej opinii lub dopuszczenie dowodu z opinii dodatkowej zależy od konkretnych okoliczności sprawy oraz od całokształtu dowodów i ich swobodnej oceny.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), odstępując od obciążenia skarżącego kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym (art. 102 k.p.c.).